◯ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๓๔๕/๒๕๕๓
คดีหมายเลขแดงที่ อ.๓๙๕/๒๕๕๘

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๗ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

ระหว่าง
- นายธนบัตร อารีสวัสดิ์ ผู้ฟ้องคดี
- ผู้อำนวยการสำนักบริหารกลาง สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม (เลขานุการกรม สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม เดิม) ที่ ๑
- อ.ก.พ. สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๔๖๗/๒๕๕๑ หมายเลขแดงที่ ๓๐๒/๒๕๕๓ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

โดยที่มีกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๒ ใช้บังคับเมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๒ ประกอบกับคำสั่งสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ที่ ๖๐๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๒ กำหนดให้ยกเลิกกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการสำนักงานการปฏิรูปที่ดิน

/เพื่อเกษตรกรรม...

๘๑๒/๕๒

เพื่อเกษตรกรรม กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พ.ศ. ๒๕๔๕ เป็นผลให้สำนักงานเลขานุการกรม โดยมีเลขานุการกรมเป็นผู้บังคับบัญชาถูกยกเลิกด้วย และหน้าที่ความรับผิดชอบของสำนักงานเลขานุการกรมเดิม ถูกปรับเปลี่ยนเป็นหน้าที่ของสำนักบริหารกลาง ศาลจึงกำหนดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จากเลขานุการกรม สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม เป็นผู้อำนวยการสำนักบริหารกลาง สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม และให้ถือว่าบรรดาถ้อยคำสำนวนทั้งหลายที่ระบุหรืออ้างถึงเลขานุการกรม สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม เป็นการระบุหรืออ้างถึงผู้อำนวยการสำนักบริหารกลาง สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นลูกจ้างประจำตำแหน่งพนักงานขับรถยนต์ สังกัดสำนักงานเลขานุการกรม สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานเลขานุการกรม ที่ ๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรง กรณีถูกกล่าวหาว่าไม่ปฏิบัติตามหน้าที่และใช้ถ้อยคำที่ไม่สุภาพต่อผู้ร่วมงาน และมีคำสั่งสำนักงานเลขานุการกรม ที่ ๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๐ ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานกระทำการไม่สุภาพเรียบร้อย ไม่รักษาความสามัคคีต่อผู้ร่วมปฏิบัติราชการตามข้อ ๔๑ ของระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๗ ประกอบกับผู้ฟ้องคดีเคยถูกลงโทษทำทัณฑ์บนและถูกลงโทษภาคทัณฑ์ในลักษณะเดียวกันนี้มาก่อน ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามหนังสือลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ และได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ตามหนังสือ ลับ ที่ กษ ๑๒๐๓.๖/๐๑๐ ลงวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๑ ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ แล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงไม่ชอบด้วยกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา เนื่องจากคณะกรรมการสอบสวนไม่ได้แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ไม่ได้แสดงเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องและไม่ได้รวบรวมพยานหลักฐานเท่าที่มีแล้วแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีได้โต้แย้งแก้ข้อกล่าวหาได้อย่างเต็มที่ อีกทั้งคณะกรรมการสอบสวนยังได้นำข้อเท็จจริงเพียงบางส่วนมากล่าวหาผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองสูงสุด
- 7 พ.ค. 2558
ศาลปกครองสูงสุด

/จึงเป็น...

จึงเป็นการกล่าวหาผู้ฟ้องคดีก่อนที่จะรวบรวมพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา นอกจากนี้ คณะกรรมการสอบสวนก็ไม่จัดทำและส่งบันทึกแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาตามแบบ สว.๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และตามบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาซึ่งระบุข้อความว่า "หากผู้ถูกกล่าวหาไม่ชี้แจงข้อกล่าวหาเป็นลายลักษณ์อักษรภายในระยะเวลาที่กำหนด คณะกรรมการฯ จะถือว่าผู้ถูกกล่าวหายอมรับข้อเท็จจริงตามข้อกล่าวหาที่ได้แจ้งข้างต้น" นั้น เป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้องและขัดต่อหลักฟังความทุกฝ่าย ซึ่งหากผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพตามข้อกล่าวหา ย่อมถือว่าผู้ถูกกล่าวหาให้การปฏิเสธและเป็นหน้าที่ของคณะกรรมการสอบสวนจะต้องรวบรวมพยานหลักฐานและดำเนินการสอบสวนต่อไป ทำให้กระบวนการสอบสวนไม่เป็นไปตามขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ฯ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา และปัจจุบันผู้ฟ้องคดีได้ไปช่วยปฏิบัติราชการที่กองนิติการ สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ตามคำสั่งสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ที่ ๑๐๓๑/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่มีอำนาจออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและออกคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ไม่มีอำนาจออกคำสั่งยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเช่นกัน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ให้ผู้ฟ้องคดีตรวจคัดรายงานการสอบสวนและบันทึกถ้อยคำพยานบุคคลและพยานหลักฐานต่าง ๆ ตามที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องขอ ซึ่งผู้ฟ้องคดีมีสิทธิที่จะได้ตรวจคัดเอกสารดังกล่าว อีกทั้งหลักเกณฑ์ตามหนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค ๐๕๒๗.๖/ว ๕๐ ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๔๑ ข้อ ๒ ก็มีมาตรฐานต่ำกว่ามาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งได้ให้สิทธิคู่กรณีในการรับทราบข้อเท็จจริงและมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐาน รวมทั้งมีสิทธิขอตรวจดูเอกสารที่จำเป็นได้ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีเข้าแถลงด้วยวาจาในวันประชุมพิจารณาอุทธรณ์ ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีได้แจ้งในหนังสืออุทธรณ์แล้ว ทำให้กระบวนการวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย นอกจากนี้ หนังสือแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งถือเป็นคำสั่งทางปกครอง ก็มิได้จัดให้มีเหตุผลตามที่มาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติไว้ ประกอบกับระยะเวลาในการที่จะจัดให้มีเหตุผลเพิ่มเติมดังกล่าว ก็ได้สิ้นสุดลงแล้ว ทำให้มติ

ศาลปกครองสูงสุด
-7 พ.ค. 2558
ศาลปกครองสูงสุด

/ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งสำนักงานเลขานุการกรม ที่ ๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๐ ที่ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า มูลเหตุในการลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี เนื่องจากในวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๔๙ เจ้าหน้าที่สังกัดกองแผนงาน ได้ยื่นคำขออนุญาตใช้รถยนต์ส่วนกลางไปปฏิบัติราชการ งานพาหนะ สำนักงานเลขานุการกรม ซึ่งมีหน้าที่ควบคุมดูแลยานพาหนะและจัดรถยนต์ให้แก่เจ้าหน้าที่เพื่อไปปฏิบัติราชการ จึงจัดลำดับพนักงานขับรถยนต์ที่จะต้องออกไปปฏิบัติงานประจำวันตามลำดับรายชื่อบนกระดานแจ้งรายชื่อพนักงานขับรถยนต์ ซึ่งขณะนั้นถึงลำดับที่นายเอกสิทธิ์ สมทรัพย์ แต่เนื่องจากนายเอกสิทธิ์ไม่สามารถออกปฏิบัติงานได้ นายประยุทธ วีรทองประเสริฐ ซึ่งเป็นผู้ควบคุมการปล่อยรถยนต์ และมีหน้าที่ช่วยเหลือในการจัดรถยนต์ออกไปปฏิบัติราชการ จึงมอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งอยู่ในลำดับถัดไปออกไปปฏิบัติหน้าที่แทนนายเอกสิทธิ์ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ยอม นายประยุทธจึงแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงเหตุผลเป็นลายลักษณ์อักษรถึงสาเหตุที่ไม่ไปปฏิบัติหน้าที่ราชการ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ยอมชี้แจง และได้ชี้แจงด้วยวาจาต่อนายประยุทธว่าได้แจ้งให้นางมรรยาท เทียมทัด รักษาการในตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายอำนวยการและประสานงาน ทราบด้วยวาจาแล้ว ต่อมา ในช่วงบ่ายวันเดียวกัน ผู้ฟ้องคดีได้เข้าไปที่ห้องทำงานของงานยานพาหนะและสถานที่ และต่อว่านายประยุทธ ด้วยถ้อยคำที่ไม่สุภาพว่า “คุณเป็นศัตรูกับผม คุณต้องเจอกับผมเมื่อไหร่ก็ได้ ใหญ่กว่านี้ก็เจอมาแล้ว” ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเลขานุการกรม ที่ ๓/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ฟ้องคดีได้คัดค้านกรรมการสอบสวนบางคน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเลขานุการกรม ที่ ๔/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ยกเลิกคำสั่งดังกล่าว และมีคำสั่งสำนักงานเลขานุการกรม ที่ ๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี ประกอบด้วย นายปรีชา ลิ้มถวิล ตำแหน่งนิติกร ๗ ว สังกัดกองการเจ้าหน้าที่เป็นประธานกรรมการ นางสาวใฝ่ฝัน บุญรังศรี ตำแหน่งนิติกร ๕ สังกัดกองนิติการเป็นกรรมการ และนายณรงค์ฤทธิ์ วิมลมุกข์ ตำแหน่งนักวิชาการประชาสัมพันธ์ ๖ว สังกัด

ศาลปกครองสงขลา
- 7 พ.ค. 2559
ศาลปกครอง

/สำนักงาน...

สำนักงานเลขานุการกรม เป็นกรรมการ พร้อมทั้งได้แจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบในการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และผู้ฟ้องคดีได้แจ้งชื่อรับทราบแล้วเมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๐ และได้บันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเพิ่มเติม ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๐ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ลงชื่อรับทราบเมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๐ จากนั้นคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานที่เห็นว่าจำเป็นและให้ผู้ฟ้องคดีมีโอกาสได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสได้โต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ และได้สรุปรายงานการสอบสวน ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๐ โดยเห็นว่าการที่ผู้ฟ้องคดีไม่ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาหรือขอให้ถ้อยคำหรือนำสืบแก้ข้อกล่าวหา ประกอบกับปรากฏว่าพยานบุคคลได้ให้ถ้อยคำสอดคล้องกัน และผู้ฟ้องคดีเคยถูกลงโทษทางวินัยในลักษณะนี้มาก่อน จึงเชื่อว่าในวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๔๙ เวลาประมาณ ๑๓.๓๐ นาฬิกา ถึงเวลา ๑๔.๓๐ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีเข้าไปในห้องทำงานของงานยานพาหนะและสถานที่ โดยตรงไปยังโต๊ะทำงานของนายประยุทธและได้ชี้หน้านายประยุทธพร้อมกล่าวว่า “คุณเป็นศัตรูกับผม ใหญ่กว่านี้ก็ชนมาแล้ว คุณต้องเจอกับผมเมื่อไรก็ได้” โดยกระทำต่อหน้า นางสาวจิรวรรณ จันทมน นายภัทรพันธ์ จิตรวิไล นายสุรศักดิ์ บุญแลบ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ที่ทำงานอยู่ในห้องทำงานของงานยานพาหนะจริง อันเป็นการใช้วาจาและแสดงกิริยาก้าวร้าว ไม่ให้เกียรตินายประยุทธ เป็นการกระทำที่ไม่สุภาพเรียบร้อย ไม่รักษาความสามัคคีต่อผู้ร่วมปฏิบัติราชการ เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามข้อ ๔๑ ของระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเลขานุการกรม ที่ ๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๐ ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ให้ผู้ฟ้องคดีตรวจคัดรายงานการสอบสวน บันทึกถ้อยคำพยานบุคคลและพยานหลักฐานอื่น ซึ่งเป็นสิทธิที่ผู้ฟ้องคดีจะได้ตรวจดูเอกสารที่จำเป็นเพื่อทราบข้อเท็จจริงและชี้แจงป้องกันสิทธิของตน ตามที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องขอ นั้น เห็นว่า การสอบสวนพยานถือเป็นหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาทุกระดับหรือผู้สั่งแต่งตั้งกรรมการสอบสวนและคณะกรรมการสอบสวนที่ต้องให้ความคุ้มครองพยานจากการถูกกลั่นแกล้งหรือการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมจากการปฏิบัติหน้าที่ของพยาน เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ทราบว่าตนได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร และเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด

ศาลปกครองสูงสุด
- 7 พ.ค. 2558
ศาลปกครองสูงสุด

/ก็เพียงพอ...

ก็เพียงพอที่จะชี้แจงหรือแสดงพยานหลักฐานนำสืบแก้ข้อกล่าวหาได้ ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า กระบวนการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนไม่ชอบด้วยกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ฯ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา และบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา มีข้อความว่า "หากผู้ถูกกล่าวหาไม่ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นลายลักษณ์อักษรภายในระยะเวลาที่กำหนด คณะกรรมการจะถือว่ายอมรับข้อเท็จจริงตามข้อกล่าวหาที่ได้แจ้งข้างต้น" จึงเป็นการดำเนินการที่ไม่ถูกต้อง หากไม่ให้ถ้อยคำรับสารภาพ ต้องถือว่าให้การปฏิเสธ ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนจะต้องดำเนินการสอบสวนและรวบรวมพยานต่อไป นั้น เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ซึ่งตามข้อ ๕๐ ของระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๗ กำหนดว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ลูกจ้างประจำ ซึ่งมีกรณีอันมีมูลว่ากระทำผิดวินัย ให้สอบสวนเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรมโดยไม่ชักช้า ถ้าเป็นกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ดำเนินการตามวิธีการตามที่ผู้บังคับบัญชาเห็นสมควร หากมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้นำกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ฯ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา มาใช้บังคับโดยอนุโลม ประกอบกับแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๑๙ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๗ กำหนดให้มีการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา ซึ่งการแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา ก็เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่ากระทำการใด เมื่อใด อย่างไร ส่วนการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา นั้น เป็นการแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่าได้กระทำการใด เมื่อไร อย่างไร และเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด ซึ่งไม่มีข้อห้ามมิให้ดำเนินการไปพร้อมกันในคราวเดียว เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๐ และยังได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดียื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นลายลักษณ์อักษร ตลอดจนอ้างพยานหลักฐานหรือนำสืบพยานหลักฐานแก้ข้อกล่าวหา หรือหากประสงค์จะอ้างผู้ใด เป็นพยานหรือให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกมาสอบสวน ก็ให้ระบุ ชื่อ สกุล สังกัด และเหตุผลมาด้วย ทั้งยังแจ้งให้ทราบว่าหากไม่ดำเนินการภายในวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๐ คณะกรรมการสอบสวนจะถือว่ายอมรับข้อเท็จจริงตามข้อกล่าวหาที่ได้แจ้ง หากมีข้อขัดข้องประการใด สามารถแจ้งให้คณะกรรมการ

ศาลปกครองสูงสุด
- 7 พ.ค. 2558
ศาลปกครองสูงสุด

/ได้ทราบก่อน...

ได้ทราบก่อนครบกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ถือว่าคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการชอบแล้ว ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ปัจจุบันผู้ฟ้องคดีไปช่วยราชการที่กองนิติการตามคำสั่งสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ที่ ๑๐๓๑/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่มีอำนาจออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและลงโทษผู้ฟ้องคดีนั้น เห็นว่า แม้ผู้ฟ้องคดีจะไปช่วยราชการที่กองนิติการตามคำสั่งดังกล่าวแล้วก็ตาม แต่ผู้ฟ้องคดียังคงสังกัดสำนักงานเลขานุการกรม ซึ่งมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้บังคับบัญชาและเป็นผู้มีอำนาจออกคำสั่งตั้งกรรมการสอบสวนและลงโทษผู้ฟ้องคดีได้ ทั้งนี้ ตามหนังสือกระทรวงการคลัง ด่วนมาก ที่ กค ๐๕๒๗.๖/ว ๕ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๓๙ ดังนั้น คำสั่งสำนักงานเลขานุการกรม ที่ ๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๐ ที่ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ศาลพิพากษายกฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การมีสาระสำคัญในทำนองเดียวกันกับคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และให้การเพิ่มเติมว่า กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้แสดงความประสงค์ที่จะแถลงด้วยวาจาไว้ในหนังสืออุทธรณ์ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ให้ผู้ฟ้องคดีเข้าไปแถลงด้วยวาจา จึงทำให้การพิจารณาอุทธรณ์ไม่ชอบนั้น เห็นว่ากรณีดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบล่วงหน้าเกี่ยวกับกำหนดวันเวลาและสถานที่ในการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีเตรียมเอกสารหลักฐานประกอบอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเพื่อเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณา ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็ทราบแล้ว แต่ไม่ได้ไปชี้แจงต่อที่ประชุมผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามวันและเวลาดังกล่าว ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คำสั่งยกอุทธรณ์และการแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่จัดให้มีเหตุผลไว้ทำให้คำสั่งยกอุทธรณ์ไม่ชอบด้วยมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เห็นว่า ในการพิจารณาอุทธรณ์และการแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ ซึ่งเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้ทราบเหตุผลในการลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีอยู่แล้ว จึงไม่ต้องระบุเหตุผลที่สั่งยกอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบอีก

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การมีสาระสำคัญในทำนองเดียวกับคำฟ้องและคัดค้านคำให้การว่า กรณีนี้เป็นการกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงและมีการตั้งคณะกรรมการสอบสวน ดังนั้น คณะกรรมการสอบสวนจึงต้องดำเนินการสอบสวนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ฯ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาเช่นเดียวกับการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง การที่คณะกรรมการสอบสวนไม่ดำเนินการ

ศาลปกครองสูงสุด
- 7 พ.ค. 2558
ศาลปกครอง

/ตามข้อ ๑๔...

ตามข้อ ๑๔ และข้อ ๑๕ ประกอบกับข้อ ๓๖ และข้อ ๓๗ ของกฎ ก.พ. ฉบับดังกล่าว ทั้งที่เป็นขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญ อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ไม่สั่งการให้คณะกรรมการสอบสวนแก้ไขหรือดำเนินการให้ถูกต้อง ทำให้คำสั่งสำนักงานเลขานุการกรม ที่ ๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๐ ที่ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย ส่วนกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ให้ผู้ฟ้องคดีคัดรายงานการสอบสวนและพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง โดยอ้างว่าผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและคณะกรรมการสอบสวนจะต้องให้ความคุ้มครองพยานจากการถูกกลั่นแกล้งหรือการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมจากการปฏิบัติหน้าที่พยาน นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีตรวจคัดพยานหลักฐาน ทั้งที่เป็นสิทธิของผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นคู่กรณีที่จะได้รับทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ เพื่อใช้สิทธิโต้แย้งแสดงหลักฐานของตนตามมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นอกจากนี้ ในวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีได้ไปรออยู่หน้าห้องประชุมตามวันเวลาที่ได้รับแจ้งและรอจนถึงเวลา ๑๖ นาฬิกา ซึ่งเป็นเวลาเริ่มประชุม แต่ก็ไม่มีเจ้าหน้าที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดีเข้าแถลงด้วยวาจาต่อที่ประชุม ดังนั้น ในชั้นพิจารณาอุทธรณ์ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีโอกาสโต้แย้งข้อกล่าวหาได้อย่างเต็มที่ ทำให้กระบวนการวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งพนักงานขับรถยนต์ สังกัดกองคลัง มาโดยตลอด ต่อมา สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมได้มอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีไปช่วยปฏิบัติราชการ สำนักงานเลขานุการกรม และกองนิติการตามลำดับ ผู้ฟ้องคดีจึงยังคงดำรงตำแหน่งเดิมซึ่งสังกัดกองคลังมาโดยตลอด ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ใช่ผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุ และไม่ใช่ผู้มีอำนาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและสั่งลงโทษวินัยผู้ฟ้องคดี นอกจากนี้ คำสั่งสำนักเลขานุการกรม ที่ ๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ที่แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ประกอบด้วย นายปรีชา ลิ้มถวิล สังกัดกองการเจ้าหน้าที่ นางสาวใฝ่ฝัน บุญรังศรี สังกัดกองนิติการ เป็นกรรมการสอบสวน ทั้งที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ใช่ผู้บังคับบัญชาของบุคคลทั้งสอง เมื่อคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนดังกล่าวไม่ได้ลงนามโดยเลขาธิการสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาและเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุ ทำให้คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่ชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้งผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายให้เป็นพนักงานขับรถยนต์ส่วนกลางสำหรับผู้ตรวจราชการ

ศาลปกครองสูงสุด
- 7 พ.ค. 2558
ศาลปกครองสูงสุด

/ซึ่งนายบุญเชื้อ...

ซึ่งนายบุญเชื้อ เดือนเพ็ญ รักษาการหัวหน้าฝ่ายอำนวยการและประสานราชการ เป็นผู้ควบคุมรถยนต์ ซึ่งพนักงานขับรถยนต์ก็ทราบดี และในวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๔๙ ซึ่งเป็นวันเกิดเหตุ แบบขออนุญาตใช้รถยนต์ไม่ถูกต้อง เนื่องจากยังไม่มีการลงลายมือชื่อผู้ควบคุมรถยนต์และผู้อนุญาตให้ใช้รถยนต์ ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงด้วยวาจาให้นางมรรยาท เทียมทัด รักษาการหัวหน้าฝ่ายช่วยอำนวยการและประสานราชการแทนนายบุญเชื้อ ซึ่งอยู่ระหว่างอบรม ทราบแล้ว และผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงด้วยวาจาให้นายประยุทธ วีรทองประเสริฐ ทราบแล้วว่าได้ชี้แจงให้นางมรรยาทซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาทราบแล้ว จึงไม่ได้ชี้แจงเป็นลายลักษณ์อักษรให้นายประยุทธทราบอีก ผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำการที่ไม่สุภาพเรียบร้อยและไม่รักษาความสามัคคีต่อผู้ร่วมปฏิบัติราชการ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การเพิ่มเติมว่า ตามข้อ ๕๐ ของระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๗ กำหนดว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ลูกจ้างประจำซึ่งมีกรณีอันมีมูลว่ากระทำผิดวินัย ให้สอบสวนเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรมโดยไม่ชักช้า ถ้าเป็นกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ดำเนินการตามวิธีการที่ผู้บังคับบัญชาเห็นสมควร ดังนั้น การดำเนินการทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง หากมีการตั้งกรรมการสอบสวน ให้นำกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ฯ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณามาใช้บังคับโดยอนุโลม ประกอบกับหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๑๙ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๗ กำหนดว่าการดำเนินการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา อันเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบเมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ และเมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๐ และได้รวบรวมพยานหลักฐานที่จำเป็นเพื่อแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีมีโอกาสได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ อีกทั้งมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานแล้ว การที่ผู้ฟ้องคดีได้ทราบว่าได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร และเป็นความผิดวินัยกรณีใด จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอที่จะโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนตามมาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แล้ว ในการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวน

ศาลปกครองสงขลา
- 7 พ.ค. 2558
ศาลปกครองสงขลา

/จึงให้โอกาส...

จึงให้เอกสารผู้ฟ้องคดีชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาอย่างเต็มที่และชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ในวันเกิดเหตุ แบบขออนุญาตให้ใช้รถยนต์ไม่ถูกต้อง เนื่องจากไม่มีลายมือชื่อผู้ควบคุมรถยนต์และผู้อนุญาตให้ใช้รถยนต์ จึงไม่สามารถไปปฏิบัติราชการได้นั้น เห็นว่า ตามหนังสือสำนักงานเลขานุการกรม ด่วนที่สุด ที่ กษ ๑๒๐๑.๗/๖๐๐ ลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๑ กรณีเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานขับรถยนต์ราชการ หากแบบขออนุญาตให้ใช้รถยนต์ไม่มีลายมือชื่อผู้ควบคุมรถยนต์ อาจอนุโลมให้นำรถยนต์ไปปฏิบัติราชการตามคำขอได้ในกรณีจำเป็น และนำเสนอผู้บังคับบัญชาในภายหลัง โดยยึดหลักเกณฑ์การปฏิบัติราชการตามคำสั่งฝ่ายยานพาหนะและสถานที่ สำนักงานเลขานุการกรม ที่ ๔/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๔๑ ซึ่งพนักงานขับรถยนต์รวมทั้งผู้ฟ้องคดีก็ทราบเป็นอย่างดีและถือปฏิบัติมาโดยตลอด ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ในการพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีได้ไปรออยู่ที่หน้าห้องประชุม ๑ ตามวันเวลานัดจนถึงเวลา ๑๖ นาฬิกา แต่ไม่มีเจ้าหน้าที่มาเรียกผู้ฟ้องคดีเข้าไปแถลงด้วยวาจาต่อที่ประชุมตามที่ผู้ฟ้องคดีได้ร้องขอ นั้น เห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีไปรออยู่ที่ห้องประชุม แต่ไม่แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หรือเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบ ซึ่งหากผู้ฟ้องคดีมาแล้ว ไม่เข้าห้องประชุมหรือไม่แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องทราบ ก็จะถือว่าผู้ฟ้องคดีไม่มาแถลงด้วยวาจาตามที่แจ้งความประสงค์ไว้และจะถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีเข้าแถลงด้วยวาจาไม่ได้ ประกอบกับตามรายงานการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ครั้งที่ ๘/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ เริ่มประชุมตั้งแต่เวลา ๑๖ นาฬิกาและเลิกประชุมเวลา ๑๘ นาฬิกา ก็ไม่ปรากฏว่ามีพยานบุคคลหรือพยานหลักฐานอื่นใดที่แสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้มารออยู่หน้าห้องประชุมตามที่กล่าวอ้าง การวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ใช่ผู้บังคับบัญชา ซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุแต่งตั้ง จึงไม่มีอำนาจออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงนั้น เห็นว่า ตามคำสั่งสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ที่ ๖๖๓/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๘ เรื่อง ตัดโอนบุคคลผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับยานพาหนะและสถานที่ไปสังกัดงานสำนักงานเลขานุการกรมเป็นการภายใน รวมทั้งผู้ฟ้องคดีด้วย ผลของคำสั่งดังกล่าว ทำให้ผู้ฟ้องคดียังคงดำรงตำแหน่งเดิม แต่สังกัดสำนักงานเลขานุการกรมตั้งแต่วันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๘ ตลอดมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการ

ศาลปกครองสูงสุด
- 7 พ.ค. 2558
ศาลปกครองสูงสุด

/สอบวินัย...

สอบวินัยอย่างไม่ร้ายแรงและสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีได้ ทั้งนี้ ตามหนังสือกระทรวงการคลัง ด่วนมาก ที่ กค ๐๕๒๗.๖/ว ๕ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๓๙ นอกจากนี้ การที่ผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษภาคทัณฑ์ตามคำสั่งสำนักงานเลขานุการกรม ที่ ๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๐ ย่อมได้รับประโยชน์ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ ที่ให้ล้างมลทินให้แก่บรรดาผู้ที่ถูกลงโทษทางวินัย ซึ่งได้กระทำก่อนหรือในวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ โดยถือว่าผู้ฟ้องคดีไม่เคยถูกลงโทษในความผิดนั้น ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ใช่ผู้ได้รับความเดือดร้อนเสียหายที่จะมีสิทธิฟ้องคดีนี้อีกต่อไป

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การเพิ่มเติมมีสาระสำคัญในทำนองเดียวกันกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยรวม ๒ ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง กระบวนการดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดีชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมได้มีคำสั่งให้ตัดโอนงานและหน้าที่ความรับผิดชอบของงานยานพาหนะและสถานที่ จากฝ่ายพัสดุ กองคลัง ไปสังกัดสำนักงานเลขานุการกรมตามคำสั่งสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ที่ ๕๘๗/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๘ และได้มีคำสั่งตัดโอนบุคคลปฏิบัติงานยานพาหนะและสถานที่ไปสังกัดสำนักงานเลขานุการกรมตามคำสั่งสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ที่ ๖๖๓/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีซึ่งดำรงตำแหน่งพนักงานขับรถยนต์สังกัดงานยานพาหนะและสถานที่ กองคลัง จึงโอนไปสังกัดสำนักงานเลขานุการกรมตามคำสั่งดังกล่าว โดยมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้บังคับบัญชา เมื่อคดีนี้ ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา จึงมีอำนาจออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดีได้ตามข้อ ๕๐ วรรคหนึ่งและวรรคสอง ของระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๗ หากสอบสวนแล้ว ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดตามที่ถูกกล่าวหา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็มีอำนาจสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดค่าจ้างลดขั้นค่าจ้าง ตามควรแก่กรณีให้เหมาะสมกับความผิดได้ ทั้งนี้ ตามข้อ ๕๑ ของระเบียบดังกล่าว ประกอบกับข้อ ๑ ของหนังสือกระทรวงการคลัง ด่วนมาก ที่ กค ๐๕๒๗.๖/ว ๕ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๓๙ แม้ต่อมาผู้ฟ้องคดีจะได้รับคำสั่งให้ไปช่วยราชการที่กองนิติการก็ตาม แต่ก็ไม่มีกฎหมายกำหนดให้

ศาลปกครองสูงสุด
-7 มิ.ย. 2559

/ผู้บังคับบัญชา...

ผู้บังคับบัญชาของส่วนราชการที่ข้าราชการไปช่วยปฏิบัติราชการ เป็นผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสั่งตั้งกรรมการสอบสวนและสั่งลงโทษทางวินัย ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงยังคงดำรงตำแหน่งเดิม สังกัดสำนักงานเลขานุการกรม โดยมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้บังคับบัญชาเช่นเดิม ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ใช่ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี จึงไม่มีอำนาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงและสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี จึงไม่อาจรับฟังได้

นอกจากนี้ ในการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนได้มีการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ อีกทั้งได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานนำสืบแก้ข้อกล่าวหาตามบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ และลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๐ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ลงชื่อรับทราบแล้วทั้งสองครั้ง จึงถือว่าคณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาและเป็นการให้ผู้ฟ้องคดีมีโอกาสที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสได้โต้แย้งแสดงพยานหลักฐานตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางปฏิบัติตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๑๙ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๗ แล้ว ดังนั้น กระบวนสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดีจึงชอบด้วยกฎหมาย ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า คณะกรรมการสอบสวนไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบและไม่ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ อีกทั้งไม่ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานนำสืบแก้ข้อกล่าวหาได้อย่างเต็มที่นั้น จึงไม่อาจรับฟังได้

ประเด็นที่สอง ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า นายประยุทธ วีรทองประเสริฐ มีหน้าที่ช่วยเหลือปฏิบัติงานจัดรถยนต์ ได้รายงานต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่าผู้ฟ้องคดีไม่ช่วยเหลือในการขับรถยนต์ของทางราชการเพื่อปฏิบัติงานราชการ และไม่ชี้แจงเหตุผลในการไม่ปฏิบัติราชการเป็นลายลักษณ์อักษรต่อผู้บังคับบัญชา อีกทั้งแสดงกริยาก้าวร้าวและกล่าววาจาไม่สุภาพต่อตน ซึ่งเป็นผู้ร่วมปฏิบัติงาน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดีกรณีดังกล่าว ในการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวน

สำนักปกครองสังคม

/ได้สอบปากคำ...

ได้สอบปากคำพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นควรยุติเรื่องโดยประเด็นที่กล่าวหาว่าไม่ช่วยเหลือในการขับรถยนต์ของทางราชการเพื่อปฏิบัติราชการและไม่ชี้แจงเหตุผลในการไม่ปฏิบัติราชการต่อผู้บังคับบัญชา ส่วนประเด็นที่กล่าวหาว่าแสดงกริยาก้าวร้าวและกล่าววาจาไม่สุภาพนั้น คณะกรรมการสอบสวนได้สอบปากคำนายภัทรพันธ์ จิตรวิไลย นายสุรศักดิ์ บุญแลบ และนางสาวจิรวรรณ จันทมน ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ที่ทำงานอยู่ในห้องฝ่ายยานพาหนะและสถานที่ โดยนายภัทรพันธ์ให้ถ้อยคำว่าในวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๔๙ เวลาประมาณ ๑๓.๓๐ นาฬิกา ถึงเวลา ๑๔.๓๐ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีได้เข้ามาในห้องทำงานฝ่ายยานพาหนะและสถานที่ โดยตรงไปยังโต๊ะทำงานของนายประยุทธ และได้ชี้หน้านายประยุทธ พร้อมกับกล่าวว่า "คุณประยุทธ คุณเป็นศัตรูกับผม คุณมาที่นี่เพื่อเป็นศัตรูกับผม ใหญ่กว่าคุณ ผมก็ชนมาหมดแล้ว คุณเป็นใคร ผมถึงไม่กล้าชน" โดยกล่าวต่อหน้านายสุรศักดิ์ และนางสาวจิรวรรณ แล้วเดินออกจากห้องไป ซึ่งนายสุรศักดิ์และนางสาวจิรวรรณ ก็ให้ถ้อยคำสอดคล้องกับถ้อยคำของนายภัทรพันธ์ จึงเป็นการยืนยันข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีได้แสดงกิริยาก้าวร้าวและกล่าววาจาไม่สุภาพต่อนายประยุทธ โดยกระทำต่อหน้านายภัทรพันธ์ จิตรวิไลย นายสุรศักดิ์ บุญแลบ และนางสาวจิรวรรณ จันทมน จริง ซึ่งในประเด็นนี้ ผู้ฟ้องคดีก็มิได้นำพยานหลักฐานมาสืบหักล้างแก้ข้อกล่าวหา และข้อเท็จจริงก็ไม่ปรากฏว่าพยานบุคคลทั้งสามเคยมีเรื่องโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีมาก่อน พฤติการณ์และการกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว จึงเป็นการกระทำที่ไม่สุภาพเรียบร้อย ไม่รักษาความสามัคคีในการปฏิบัติราชการต่อผู้ร่วมปฏิบัติราชการ เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามข้อ ๔๑ ของระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาจึงมีอำนาจลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดค่าจ้าง หรือลดขั้นค่าจ้าง ตามควรแก่กรณีให้เหมาะสมกับความผิดตามข้อ ๕๑ ของระเบียบดังกล่าว ประกอบกับข้อ ๑ ของหนังสือกระทรวงการคลังด่วนมาก ที่ กค ๐๕๒๗.๖/ว ๕ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๓๙ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สั่งลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีตามคำสั่งสำนักงานเลขานุการกรม ที่ ๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๐ จึงเหมาะสมกับความผิดแล้ว คำสั่งดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อศาลได้วินิจฉัยว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นั้นชอบด้วยกฎหมายแล้ว มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่สั่งยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า คำสั่งสำนักงานเลขานุการกรม ที่ ๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ที่แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครอง
- 7 พ.ค.

/ประกอบด้วย...

ประกอบด้วย นายปรีชา ลิ้มถวิล ตำแหน่งนิติกร ๗ ว สังกัดกองการเจ้าหน้าที่ เป็นประธาน นางสาวใฝ่ฝัน บุญรังศรี ตำแหน่งนิติกร ๕ สังกัดกองนิติการ เป็นกรรมการ และนายณรงค์ฤทธิ์ วิมลมุกข์ ตำแหน่งนักวิชาการประชาสัมพันธ์ ๖ ว สังกัดสำนักงานเลขานุการกรม เป็นกรรมการและเลขานุการ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากผู้ฟ้องคดีเป็นลูกจ้างประจำตำแหน่งพนักงานขับรถยนต์ สังกัดงานยานพาหนะ ฝ่ายพัสดุ กองคลัง ซึ่งมีผู้อำนวยการกองคลังเป็นผู้บังคับบัญชามาโดยตลอด ทั้งนี้ ตามคำสั่งสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตรกรรม ที่ ๔๔๒/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ เรื่อง เลื่อนขั้นค่าจ้างลูกจ้างประจำ ผู้ฟ้องคดีก็ยังคงสังกัดฝ่ายพัสดุ กองคลัง ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ใช่ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและลงโทษผู้ฟ้องคดี การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอ้างคำสั่งสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ที่ ๖๖๓/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๘ เรื่อง การตัดโอนบุคคลผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับงานยานพาหนะและสถานที่ไปสังกัดสำนักงานเลขานุการกรมเป็นการภายในนั้น ก็เป็นการดำเนินการภายในของฝ่ายบริหารและไม่ได้แจ้งเวียนให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทราบ นอกจากนี้ นายปรีชา ลิ้มถวิล และนางสาวใฝ่ฝัน บุญรังศรี สังกัดกองการเจ้าหน้าที่และกองนิติการ ตามลำดับ ก็ไม่ได้เป็นหน่วยงานที่สังกัดสำนักงานเลขานุการกรม บุคคลทั้งสองจึงไม่ใช่ผู้ใต้บังคับบัญชาที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะแต่งตั้งบุคคลทั้งสองเป็นคณะกรรมการสอบสวนได้ คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงจะต้องดำเนินการสอบสวนโดยนำกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณามาใช้บังคับโดยอนุโลม โดยเรียกผู้ฟ้องคดีมาเพื่อแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบและแจ้งด้วยว่าผู้ฟ้องคดีมีสิทธิที่จะได้รับแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาและมีสิทธิที่จะให้ถ้อยคำหรือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ตลอดจนอ้างพยานหลักฐานหรือนำพยานหลักฐานมาสืบแก้ข้อกล่าวหาตามที่กำหนดในข้อ ๑๔ และข้อ ๑๕ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ฯ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา แต่ปรากฏว่าคณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง แล้วจึงแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ตามบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ และลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๐ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๐ และลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๐ ถึงประธานกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรง เพื่อขอให้ถ้อยคำและแจ้งว่า

ศาลปกครองสงขลา
-7 ม.ค. ๕๓

/พร้อมที่จะ...

พร้อมที่จะไปชี้แจงนำสืบแก้ข้อกล่าวหาเพื่อให้คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาอย่างไรและข้อเท็จจริงทั้งหมดตั้งแต่เกิดเหตุเป็นอย่างไร มีการตอบโต้กันอย่างไรและผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมตามที่นายประยุทธ วีรทองประเสริฐ กล่าวหาจริงหรือไม่ แต่คณะกรรมการสอบสวนกลับไม่เรียกผู้ฟ้องคดีไปพบเพื่อแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา นอกจากนี้ คณะกรรมการสอบสวนก็ไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามที่กำหนดในข้อ ๑๒ (๓) ของ กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ฯ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ดังนั้น กระบวนการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดี จึงไม่เป็นไปตามขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนด ทำให้คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีเป็นคำสั่งที่ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้ขอใช้สิทธิแถลงด้วยวาจาต่อที่ประชุมผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในชั้นพิจารณาอุทธรณ์ โดยระบุความประสงค์ไว้ในหนังสืออุทธรณ์ และเมื่อถึงวัน เวลาที่จะมีการประชุมพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีไปรอที่หน้าห้องประชุมตามที่ได้นัดหมาย แต่ไม่มีเจ้าหน้าที่มาเรียกหรือมาติดต่อผู้ฟ้องคดีให้ผู้ฟ้องคดีเข้าไปแถลงด้วยวาจาต่อที่ประชุม การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้โต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตน แต่กลับให้เพียงฝ่ายผู้ออกคำสั่งเข้าชี้แจงต่อที่ประชุม โดยใช้สรุปสำนวนการสอบสวนที่ดำเนินการสอบสวนโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดีและขัดกับหลักการรับฟังคู่ความทั้งสองฝ่าย ทำให้การพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้งการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่าการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานขับรถยนต์ หากแบบขออนุญาตให้ใช้รถยนต์ไม่มีลายมือชื่อผู้ควบคุมรถยนต์ ในกรณีจำเป็น อาจอนุโลมให้นำรถยนต์ไปปฏิบัติราชการตามคำขอได้และเสนอผู้บังคับบัญชาภายหลัง โดยยึดหลักเกณฑ์การปฏิบัติราชการของพนักงานขับรถยนต์ตามคำสั่งฝ่ายยานพาหนะและสถานที่ สำนักงานเลขานุการกรม ที่ ๔/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๔๑ แต่ข้อเท็จจริงไม่ปรากฏข้อความตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวอ้างในคำสั่งดังกล่าว จึงเห็นได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กล่าวอ้างข้อความอันเป็นเท็จต่อศาลเพียงเพื่อมุ่งเอาชนะผู้ฟ้องคดี โดยไม่ให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี และที่ศาลปกครองชั้นต้นรับฟังข้อเท็จจริงว่า นายประยุทธ วีรทองประเสริฐ ปฏิบัติหน้าที่ผู้ช่วยหัวหน้างานยานพาหนะ ได้รายงานต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ช่วยเหลือในการขับรถยนต์เพื่อปฏิบัติงานราชการ และไม่ชี้แจงเหตุผลเป็นลายลักษณ์อักษรต่อผู้บังคับบัญชา อีกทั้งแสดงกิริยาก้าวร้าว และพูดจาไม่สุภาพต่อนายประยุทธ ซึ่งเป็นผู้ร่วมปฏิบัติงาน นั้น

ศาลปกครองสูงสุด
- 7 พ.ค. 2551

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า นายประยุทธไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการใช้รถยนต์ แต่กลับพยายามที่จะออกคำสั่งงานยานพาหนะ ที่ ๑/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ มอบหมายให้นายประยุทธปฏิบัติหน้าที่ผู้ช่วยหัวหน้างานยานพาหนะและก็เป็นการออกคำสั่งโดยลงวันที่ย้อนหลัง อีกทั้งนายบุญเชื้อ เดือนเพ็ญ ซึ่งเป็นผู้ลงนามในคำสั่งดังกล่าว ก็ไม่ใช่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ และพนักงานขับรถยนต์ทุกคนก็ไม่เคยทราบคำสั่งดังกล่าว นอกจากนี้ตามรายงานการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ เรื่องที่ ๓.๔ ข้อ ๕ ก็ระบุว่านายประยุทธเป็นบุคคลภายนอกคดี จึงไม่ใช่ผู้ร่วมปฏิบัติงานกับผู้ฟ้องคดี ส่วนกรณีที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าพยานบุคคลทั้งสามคนเคยมีเรื่องโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีมาก่อน นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา จึงไม่มีการรวบรวมพยานหลักฐานของผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ถูกกล่าวหา ทั้งทีนายประยุทธได้แก้ไขแบบคำขออนุญาตใช้รถยนต์ โดยเปลี่ยนชื่อพนักงานขับรถยนต์จากบุคคลอื่นเป็นชื่อผู้ฟ้องคดี ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงด้วยวาจาต่อผู้ควบคุมรถยนต์ให้ทราบแล้ว ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น และพิพากษาให้เป็นไปตามคำขอท้ายฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้อุทธรณ์ว่า คำสั่งสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ที่ ๖๖๓/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๘ ที่ตัดโอนผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับงานยานพาหนะและสถานที่จากกองและสำนักต่างๆ ไปสังกัดสำนักงานเลขานุการกรมและแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานประจำยานพาหนะและสถานที่รวมผู้ฟ้องคดีด้วย โดยผลของคำสั่งดังกล่าวผู้ฟ้องคดีจึงต้องโอนจากกองคลังมาสังกัดสำนักงานเลขานุการกรม ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและลงโทษวินัยผู้ฟ้องคดีได้ ทั้งนี้ ตามหนังสือกระทรวงการคลัง ด่วนมาก ที่ กค ๐๕๒๗.๖/ว ๕ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๓๙ เมื่อผู้ฟ้องคดีถูกตัดโอนมาสังกัดสำนักงานเลขานุการกรมตามคำสั่งสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ที่ ๖๖๓/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๘ แล้ว การพิจารณาเลื่อนขั้นค่าจ้าง จึงเป็นอำนาจของเลขานุการกรมหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายตามที่กำหนดในข้อ ๖ และข้อ ๑๐ ของระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยการเลื่อนขั้นค่าจ้างลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๔๔ และตามหลักเกณฑ์ที่กระทรวงการคลังกำหนด แล้วจึงเสนอผลการพิจารณาต่อผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปตามลำดับจนถึงผู้มีอำนาจสั่งเลื่อนขั้นค่าจ้าง ดังนั้น การพิจารณา

ศาลปกครองสูงสุด
27 พ.ค. 2558
ศาลปกครองสูงสุด

/เลื่อนขั้น...

เลื่อนขั้นเงินค่าจ้างของผู้บังคับบัญชาในระดับ กอง หรือ สำนัก จึงเป็นการพิจารณาเบื้องต้นตามข้อ ๘ และข้อ ๙ ของระเบียบดังกล่าว ส่วนลูกจ้างประจำคนใดรวมถึงผู้ฟ้องคดี จะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นค่าจ้างหรือไม่ จึงเป็นอำนาจของเลขาธิการสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมซึ่งผู้บังคับบัญชาระดับกรมเป็นผู้พิจารณา ส่วนกรณีที่มีการแต่งตั้งนายปรีชา ลิ้มถวิล และนางสาวใฝ่ฝัน บุญรังสี เป็นกรรมการสอบสวน ซึ่งบุคคลทั้งสองสังกัดกองการเจ้าหน้าที่และกองนิติการ (ปัจจุบันคือ กลุ่มส่งเสริมคุณธรรมและวินัย และสำนักกฎหมาย ตามลำดับ) นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า ในการสอบสวนทางวินัยของข้าราชการหรือลูกจ้างประจำตามข้อ ๒ และข้อ ๓ ของ กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา กำหนดให้คณะกรรมการสอบสวนต้องมีผู้ดำรงตำแหน่งนิติกรหรือเป็นผู้ได้รับปริญญาทางกฎหมายหรือผู้ได้รับการฝึกอบรมตามหลักสูตรการดำเนินการทางวินัย เพื่อกลั่นกรองข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย รวมทั้งพยานหลักฐานเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรมแก่ผู้ที่ผู้ถูกกล่าวหามากที่สุด และเป็นไปตามกรอบอำนาจหน้าที่ของนิติกรในการปฏิบัติงานหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานตามที่ได้รับมอบหมาย ดังนั้น การที่เลขานุการกรมแต่งตั้งนายปรีชาและนางสาวใฝ่ฝัน ซึ่งเป็นผู้มีความรู้ในด้านกฎหมายและด้านการสอบสวนวินัยเป็นกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดี จึงเป็นไปตามกรอบอำนาจหน้าที่ของนิติกรตามที่กฎหมายกำหนดไว้แล้ว

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า เมื่อมีกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงและมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว คณะกรรมการสอบสวนจะต้องดำเนินการสอบสวนให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน และข้อ ๑๒ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ฯ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา แต่คณะกรรมการสอบสวนไม่ได้เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงแสดงพยานหลักฐาน ทำให้รายงานการสอบสวนไม่เป็นความจริงและไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดี การสอบสวนและการออกคำสั่งลงโทษทางวินัยจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า ตามข้อ ๕๐ วรรคหนึ่ง ของระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๗ กำหนดว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ลูกจ้างประจำซึ่งมีกรณีอันมีมูลว่ากระทำผิดวินัย ให้สอบสวนเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรมโดยไม่ชักช้า วรรคสอง กำหนดว่า การดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ถ้าเป็นกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ดำเนินการตามวิธีการตามที่ผู้บัญชาการเห็นสมควร... ประกอบกับ

ศาลปกครองสูงสุด
- 7 พ.ค. 2558
ศาลปกครองสูงสุด

/หนังสือ...

หนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ ว ๑๙ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๙ เรื่อง แนวปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ซึ่งกำหนดให้มีการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา อันเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งการแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา ก็เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบว่า กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร ส่วนการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ก็เพื่อแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบว่าได้กระทำการใด เมื่อใด อย่างไร และเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด ซึ่งตามสำนวนการสอบสวน ปรากฏว่าคณะกรรมการสอบสวนได้มีบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้วเมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ และเมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๐ โดยให้โอกาสผู้ฟ้องคดียื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นลายลักษณ์อักษร ตลอดจนอ้างพยานหลักฐาน หรือนำสืบพยานหลักฐานแก้ข้อกล่าวหาได้ อีกทั้งได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่าหากไม่ดำเนินการภายในระยะเวลาที่กำหนด คณะกรรมการจะถือว่ายอมรับข้อเท็จจริงตามข้อกล่าวหาที่ได้แจ้งให้ทราบตามหนังสือดังกล่าว หากผู้ฟ้องคดีมีข้อขัดข้องประการใด สามารถแจ้งให้คณะกรรมการทราบก่อนวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๐ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ทราบข้อกล่าวหาและได้ชี้แจงข้อกล่าวหาต่อคณะกรรมการสอบสวนตามหนังสือ ลงวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๐ และลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๐ หากผู้ฟ้องคดีมีข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานเพิ่มเติมที่จะชี้แจงต่อคณะกรรมการสอบสวนก็สามารถเข้าพบคณะกรรมการสอบสวนหรือมีหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติมนอกเหนือจากที่ได้แจ้งเป็นหนังสือดังกล่าว โดยไม่จำต้องรอให้คณะกรรมการมีหนังสือแจ้งอีก แต่ผู้ฟ้องคดีก็หาได้ดำเนินการเช่นว่านั้น ทั้งที่คณะกรรมการสอบสวนก็พร้อมที่จะรับฟังและให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี ส่วนประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่าในการพิจารณาอุทธรณ์ผู้ฟ้องคดีได้แจ้งความประสงค์ขอใช้สิทธิแถลงด้วยวาจา และผู้ฟ้องคดีได้ไปรอที่หน้าห้องประชุมตามเวลานัดหมาย แต่ไม่มีเจ้าหน้าที่มาติดต่อหรือมาเรียกหรือให้เจ้าหน้าที่โทรศัพท์เรียกให้ผู้ฟ้องคดีเข้าไปชี้แจง ทั้งที่ในชั้นพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ต้องให้ผู้ฟ้องคดีมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานอย่างเพียงพอ แต่ในการพิจารณาอุทธรณ์ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กลับให้ผู้ออกคำสั่งได้เข้าชี้แจงต่อที่ประชุมฝ่ายเดียว จึงไม่เป็นธรรมและขัดกับหลักการรับฟังคู่ความทั้งสองฝ่าย ทำให้การพิจารณาอุทธรณ์ไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น

ศาลปกครองสูงสุด
- 7 พ.ค. 2558
ศาลปกครอง

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้มารออยู่ที่หน้าห้องประชุมตั้งแต่เวลา ๑๓ นาฬิกา ถึงเวลา ๑๖ นาฬิกา แต่ไม่แจ้งให้เจ้าหน้าที่หรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบ จะถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีแถลงด้วยวาจาตามที่แจ้งความประสงค์หาได้ไม่ ซึ่งตามรายงานการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ครั้งที่ ๘/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ เริ่มประชุมเวลา ๑๖ นาฬิกา เลิกประชุมเวลา ๑๘ นาฬิกา ก็ไม่ปรากฏว่ามีเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการประชุมหรือพยานอื่นใดที่แสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้มาอยู่ที่หน้าห้องประชุม จึงเป็นการกล่าวอ้างลอยๆ ปราศจากเหตุผล นอกจากนี้ ในการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้เข้าร่วมประชุมเป็นระดับผู้บริหาร ซึ่งเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการประชุมและผู้เข้าประชุมจะต้องมาถึงก่อนเวลาที่กำหนด แล้วจึงเริ่มประชุมในเวลา ๑๖ นาฬิกา หากวันดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้มารออยู่ที่หน้าห้องประชุมตั้งแต่เวลา ๑๓.๓๐ นาฬิกา จนถึงเวลา ๑๖ นาฬิกา ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างจริง ก็น่าจะมีเจ้าหน้าที่หรือผู้เข้าร่วมประชุมพบเห็น ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีมาแล้วไม่เข้าห้องประชุมหรือมาแล้วแต่ไม่แจ้งให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการประชุมพิจารณาเรื่องดังกล่าว จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้มาแถลงด้วยวาจาต่อที่ประชุมตามที่แจ้งความประสงค์ไว้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงพิจารณาตามข้อเท็จจริง พยานบุคคลและพยานหลักฐานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องตามรายงานการสอบสวน ดังนั้น การวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ส่วนประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานขับรถยนต์หากแบบขออนุญาตให้ใช้รถยนต์ ไม่มีลายมือชื่อผู้ควบคุมรถยนต์อาจอนุโลมให้นำรถยนต์ไปปฏิบัติราชการตามคำขอได้หากมีกรณีจำเป็น และเสนอผู้บังคับบัญชาลงลายมือชื่อในภายหลัง โดยยึดหลักเกณฑ์การปฏิบัติราชการของพนักงานขับรถยนต์ ตามคำสั่งฝ่ายยานพาหนะและสถานที่ สำนักงานเลขานุการกรม ที่ ๔/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๔๑ ซึ่งไม่ปรากฏข้อความตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวอ้าง ในคำสั่งดังกล่าว และในทางปฏิบัติ หากไม่มีแบบขออนุญาตให้ใช้รถยนต์ที่มีลายมือชื่อผู้ควบคุมรถยนต์แล้ว ก็ไม่อาจนำรถยนต์ไปใช้ได้ จึงเป็นการให้การอันเป็นเท็จต่อศาล เพื่อมุ่งเอาชนะผู้ฟ้องคดี โดยไม่สนใจที่จะให้ความเป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่า หลักเกณฑ์การปฏิบัติราชการของพนักงานขับรถยนต์ตามคำสั่งดังกล่าวข้างต้น เป็นการวางแนวทางการปฏิบัติของฝ่ายยานพาหนะและสถานที่เพื่อให้พนักงานขับรถยนต์ทุกคนถือปฏิบัติในการนำยานพาหนะของหน่วยงานราชการไปต่างสถานที่ ซึ่งไม่จำเป็นต้องระบุทุกกรณี แม้ว่าผู้ควบคุมรถยนต์ยังไม่ได้ลงลายมือชื่อในแบบขออนุญาต

ศาลปกครองสูงสุด
- 7 พ.ค. 2558
ศาลปกครองสูงสุด

/ให้ใช้รถยนต์...

ให้ใช้รถยนต์ก็ตาม แต่หากมีกรณีจำเป็นเร่งด่วน ก็อนุโลมให้นำรถยนต์ไปใช้ได้ โดยรายงาน ให้ผู้บังคับบัญชาทราบภายหลัง ซึ่งกรณีดังกล่าวขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงว่าเจ้าหน้าที่ได้นำรถยนต์ราชการไปใช้ในทางราชการหรือไม่ ซึ่งหากนำรถยนต์ไปใช้โดยพลการหรือใช้ในกิจธุระส่วนตัว ก็ถือเป็นความผิดอยู่แล้ว แม้แบบขออนุญาตให้ใช้รถยนต์จะมีลายมือชื่อผู้ควบคุมรถยนต์ก็ตาม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้มุ่งจะเอาความเท็จกรณีดังกล่าวมาให้การต่อศาลเพื่อเอาชนะผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด แต่เพื่อให้การดำเนินงานของฝ่ายยานพาหนะและสถานที่เกิดความคล่องตัวในการปฏิบัติงาน จึงต้องยืดหยุ่นตามที่เห็นสมควร ในการออกคำสั่ง จึงไม่จำต้องระบุถ้อยคำตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง มิฉะนั้น จะเป็นการตีความเคร่งครัดจนเกินไป ทำให้ยากต่อการปฏิบัติของผู้ปฏิบัติงานหรือหากมีกรณีจำเป็นเร่งด่วน

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า นายประยุทธ วีระทองประเสริฐ ไม่มีหน้าที่เกี่ยวกับการจัดการยานพาหนะออกไปปฏิบัติราชการ แต่พยายามออกคำสั่งงานยานพาหนะที่ ๑/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ซึ่งลงนามโดยนายบุญเชื้อ เดือนเพ็ญ ทั้งที่นายบุญเชื้อก็ไม่ใช่ผู้มีอำนาจออกคำสั่ง และเป็นการออกคำสั่งโดยลงวันที่ย้อนหลัง ซึ่งผู้ฟ้องคดีและพนักงานขับรถยนต์คนอื่นก็ไม่เคยทราบคำสั่งดังกล่าว นอกจากนี้ ตามรายงานการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ เรื่องที่ ๓.๔ ข้อ ๕ ก็ระบุว่า นายประยุทธเป็นบุคคลภายนอกคดี จึงไม่ใช่ผู้ร่วมปฏิบัติงานกับผู้ฟ้องคดีนั้น เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีและนายประยุทธต่างได้รับคำสั่งสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ที่ ๖๖๓/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๘ ให้ตัดโอนบุคคลผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับงานยานพาหนะและสถานที่ จากฝ่ายพัสดุ กองคลัง ไปแต่งตั้งให้เป็นผู้ปฏิบัติงานประจำงานยานพาหนะและสถานที่ สังกัดสำนักงานเลขานุการกรม จึงถือว่าบุคคลทั้งสองเป็นผู้ร่วมปฏิบัติงานให้สำนักงานเลขานุการกรม ซึ่งหากตีความในลักษณะงานที่ปฏิบัติและตำแหน่งหน้าที่ ย่อมหมายถึงมีส่วนร่วมให้งานที่ได้รับมอบหมายหรืองานที่ต้องปฏิบัติให้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมาย ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ตามรายงานการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ ตามข้อ ๕ ที่ระบุในส่วนวินิจฉัยว่านายประยุทธเป็นบุคคลภายนอกคดี จึงไม่ใช่ผู้ร่วมปฏิบัติงานกับผู้ฟ้องคดีนั้น เห็นว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่กลับขอให้ดำเนินการกับนายประยุทธในกรณีอื่น ที่ประชุมจึงเห็นว่าเป็นประเด็นที่ไม่เกี่ยวกับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ เพราะเป็นการกล่าวอ้างว่าบุคคลภายนอก

ศาลปกครองสูงสุด
- 7 พ.ค. 2558
ศาลปกครองสูงสุด

/กระทำผิด...

กระทำผิดวินัยหรือกระทำผิดอาญา ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย อุทธรณ์ประเด็นนี้จึงไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพราะเป็นการกระทบสิทธิบุคคลภายนอก ดังนั้น คำว่าบุคคลภายนอกจึงหมายถึงผู้ที่ไม่ถูกดำเนินการทางวินัย

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าพยานบุคคลทั้งสามเคยมีเรื่องโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีมาก่อน ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่า เป็นผลมาจากผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาและรวบรวมพยานหลักฐาน ทั้งที่นายประยุทธได้แก้ไขคำขอใช้รถยนต์ โดยเปลี่ยนชื่อพนักงานขับรถยนต์อื่นมาเป็นชื่อผู้ฟ้องคดีนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า มูลเหตุที่ผู้ฟ้องคดีมีคำสั่งสำนักงานเลขานุการกรม ที่ ๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงกับผู้ฟ้องคดี เนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่ปฏิบัติตามหน้าที่และใช้ถ้อยคำไม่สุภาพต่อผู้ร่วมงาน ในการสอบสวน คณะกรรมการได้พิจารณาข้อเท็จจริง พยานหลักฐานตลอดจนพยานบุคคลแล้ว ก็ไม่ปรากฏว่าพยานบุคคลที่มาให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการมีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีมาก่อน ดังนั้น คำให้การของพยานบุคคลจึงเป็นการให้ถ้อยคำตามข้อเท็จจริงที่ได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้น คณะกรรมการสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานที่เห็นว่าจำเป็น โดยให้ผู้ฟ้องคดีมีโอกาสได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ และมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน เพื่อพิสูจน์ให้เห็นความบริสุทธิ์ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า นายประยุทธได้แก้ไขคำขอใช้รถยนต์ โดยเปลี่ยนชื่อพนักงานขับรถยนต์จากบุคคลอื่นเป็นชื่อผู้ฟ้องคดีนั้น เห็นว่า งานยานพาหนะ ซึ่งมีหน้าที่ควบคุมดูแลยานพาหนะของทางราชการและบริหารจัดการใช้รถยนต์ของทางราชการให้แก่เจ้าหน้าที่สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมเพื่อใช้ในการปฏิบัติราชการ โดยพิจารณาพนักงานขับรถยนต์ตามลำดับชื่อพนักงานขับรถยนต์ที่จะต้องปฏิบัติงานประจำวัน ในวันเกิดเหตุถึงลำดับของนายเอกสิทธิ์ สมทรัพย์ เมื่อถึงเวลาเวลา ๘.๓๐ นาฬิกา ซึ่งเป็นเวลาที่เจ้าหน้าที่จะออกไปปฏิบัติราชการ ปรากฏว่าไม่พบตัวและไม่สามารถติดต่อนายเอกสิทธิ์ได้ นายประยุทธ (ผู้ควบคุมการปล่อยรถยนต์) จึงมอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งอยู่ในลำดับถัดไป และมาปฏิบัติราชการแล้ว เป็นผู้ขับรถยนต์ไปส่งเจ้าหน้าที่เพื่อออกไปปฏิบัติราชการ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ไป จึงได้มอบหมายให้นายอุทิศ เกิดอยู่ พนักงานขับรถยนต์ซึ่งอยู่ลำดับถัดจากผู้ฟ้องคดีไปแทนนั้น ก็เป็นไปตามแนวทางการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานขับรถยนต์ซึ่งถือปฏิบัติมาโดยตลอด ดังนั้น การที่นายประยุทธแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติหน้าที่แทนนายเอกสิทธิ์พนักงานขับรถยนต์ที่อยู่ใน

ศาลปกครองสูงสุด
- 7 พ.ค. 2558
ศาลปกครอง

/ลำดับก่อน...

ลำดับก่อนผู้ฟ้องคดี ก็เป็นไปตามแนวทางการปฏิบัติของงานเยาวพาหนะและสถานที่ จึงไม่ใช่การแก้ไขซื่อจากพนักงานขับรถยนต์คนก่อนมาเป็นผู้ฟ้องคดี และศาลปกครองชั้นต้นก็ได้วินิจฉัยแล้วว่า การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ช่วยเหลืองานของทางราชการ โดยไม่ชี้แจงเหตุผลในการไม่ปฏิบัติราชการเป็นลายลักษณ์อักษร แสดงกิริยาก้าวร้าวและกล่าววาจาไม่สุภาพต่อผู้ร่วมปฏิบัติงาน เป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานเลขานุการกรม ที่ ๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๐ ที่ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายและมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอถือเอาคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นส่วนหนึ่งของคำแก้อุทธรณ์ด้วย ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แก้อุทธรณ์มีสาระสำคัญทำนองเดียวกับคำแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นลูกจ้างประจำของส่วนราชการ ตำแหน่งพนักงานขับรถยนต์ สังกัดสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม มีกรณีถูกกล่าวหาว่าไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายและใช้ถ้อยคำที่ไม่สุภาพต่อนายประยุทธ วีรทองประเสริฐ ซึ่งเป็นผู้ควบคุมการปล่อยรถยนต์ ประกอบกับผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์ที่เคยถูกลงโทษทำทัณฑ์บนและภาคทัณฑ์ในความผิดลักษณะเดียวกันมาแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเลขานุการกรม ที่ ๓/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ฟ้องคดีได้คัดค้านกรรมการสอบสวนบางคน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเลขานุการกรม ที่ ๔/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ยกเลิกคำสั่งดังกล่าว และมีคำสั่งสำนักงานเลขานุการกรม ที่ ๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี ประกอบด้วย นายปรีชา ลิ้มถวิล ตำแหน่งนิติกร ๗ ว สังกัดกองการเจ้าหน้าที่ เป็นประธาน

ศาลปกครองสูงสุด
- 7 พ.ค. 2558
ศาลปกครองสูงสุด

/กรรมการ...

กรรมการ นางสาวใฝ่ฝัน บุญรังศรี ตำแหน่งนิติกร ๕ สังกัดกองนิติการ เป็นกรรมการ และนายณรงค์ฤทธิ์ วิมลมุกข์ ตำแหน่งนักวิชาการประชาสัมพันธ์ ๖ว สังกัดสำนักงานเลขานุการกรม เป็นกรรมการและเลขานุการ ในการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนได้สอบปากคำพยานบุคคล และได้แจ้งบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้วเมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๐ ต่อมาผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๐ โต้แย้งคณะกรรมการสอบสวนว่าการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ไม่ได้ระบุเวลาในการกระทำที่อ้างว่าเป็นความผิดและเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด คณะกรรมการสอบสวนจึงได้แจ้งบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๐ โดยระบุเวลาและกรณีความผิดว่าเป็นความผิดวินัยกรณีใดข้อใด ให้ผู้ฟ้องคดีทราบอีกครั้ง และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบแล้วเมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๐ จึงได้มีหนังสือโต้แย้งว่าคณะกรรมการสอบสวนไม่แสดงพยานหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องที่ร้องเรียน คณะกรรมการสอบสวนได้พิจารณาพยานหลักฐานแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดตามที่ถูกกล่าวหาจริง อันเป็นการกระทำที่ไม่สุภาพเรียบร้อย ไม่รักษาความสามัคคีต่อผู้ร่วมปฏิบัติราชการ เป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามข้อ ๔๑ ของระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๗ และได้รายงานผลการสอบสวนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบตามหนังสือลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานเลขานุการกรม ที่ ๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๐ ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี และแจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบเมื่อวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวตามหนังสือลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ แล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์ และแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือ ลับ ที่ กษ ๑๒๐๓.๖/๐๑๐ ลงวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งสำนักงานเลขานุการกรม ที่ ๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๐ ที่ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีและเพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ต่อมา

ศาลปกครองสงขลา
- 7 พ.ค. 2558

/ศาลปกครองชั้นต้น..

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น จึงยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาต่อศาลปกครองสูงสุด ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น และพิพากษาให้เป็นไปตามคำขอท้ายฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานเลขานุการกรม ที่ ๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๐ ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ใช่ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี เมื่อการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ดังนั้น ในการสอบสวนจึงต้องดำเนินการให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา แต่คณะกรรมการสอบสวนกลับไม่เรียกผู้ฟ้องคดีเข้าพบเพื่อแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา การสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดีจึงไม่เป็นไปตามขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนด นอกจากนี้ ในการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีได้แจ้งความประสงค์ขอเข้าแถลงการณ์ด้วยวาจาต่อที่ประชุมผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไว้ในคำอุทธรณ์แล้ว และเมื่อถึงกำหนดเวลาที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะประชุมพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีก็ได้ไปรอที่สถานที่ประชุมแล้ว แต่เจ้าหน้าที่กลับไม่มาเรียกหรือมาติดต่อให้ผู้ฟ้องคดีเข้าไปแถลงด้วยวาจาต่อที่ประชุม คงให้แต่ฝ่ายผู้ออกคำสั่งเท่านั้นที่ได้เข้าชี้แจง จึงไม่เป็นธรรมกับผู้ฟ้องคดี และขัดกับหลักการรับฟังความสองฝ่าย การพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้อุทธรณ์โต้แย้งคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นในประเด็นที่ว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาและดุลพินิจในการลงโทษของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คดีจึงมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในเบื้องต้นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจดำเนินการสอบสวนวินัยและออกคำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เดิมผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งพนักงานขับรถยนต์ สังกัดงานยานพาหนะ ฝ่ายพัสดุ กองคลัง ต่อมา เลขาธิการสำนักงาน

ศาลปกครองสูงสุด
- 7 พ.ค. 2558

/การปฏิรูปที่ดิน...

การปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมได้มีคำสั่งสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเ
ที่ ๕๘๗/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๘ ให้ตัดโอนงานและหน้าที่ความ
ยานพาหนะและสถานที่ จากฝ่ายพัสดุ กองคลัง ไปสังกัดสำนักงานเลขานุการกรม
สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ที่ ๖๖๓/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๘ ตัดโอนบุคคลผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับยานพาหนะและสถานที่จากกอง/สำนักต่างๆ ไปสังกัดสำนักงานเลขานุการกรม กรณีจึงเห็นได้ว่า โดยผลของคำสั่งเลขาธิการสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมดังกล่าวข้างต้น ทำให้งานยานพาหนะและสถานที่ รวมทั้งผู้ที่ปฏิบัติงานเกี่ยวกับยานพาหนะและสถานที่จากกอง/สำนักต่างๆ ของสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ถูกโอนไปสังกัดสำนักงานเลขานุการกรมโดยมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้บังคับบัญชาตั้งแต่วันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๘ และขณะนั้น ผู้ฟ้องคดีซึ่งดำรงตำแหน่งพนักงานขับรถยนต์และเป็นผู้ที่ปฏิบัติงานเกี่ยวกับยานพาหนะและสถานที่ สังกัดกองคลัง จึงถูกโอนไปสังกัดงานยานพาหนะและสถานที่ สำนักงานเลขานุการกรม โดยมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้บังคับบัญชาตั้งแต่วันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๘ ด้วยเช่นกัน และโดยที่ข้อ ๕๐ วรรคหนึ่ง ของระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๗ กำหนดว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ลูกจ้างประจำซึ่งมีกรณีอันมีมูลว่ากระทำผิดวินัย ให้สอบสวนเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรมโดยไม่ชักช้า วรรคสอง กำหนดว่า การดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ถ้าเป็นกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ดำเนินการตามวิธีการที่ผู้บังคับบัญชาเห็นสมควร ถ้าเป็นกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน และในการสอบสวนนี้ต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบโดยจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา เมื่อดำเนินการแล้วถ้าฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยก็ให้ดำเนินการตามข้อ ๕๑ หรือข้อ ๕๒ แล้วแต่กรณี ถ้ายังฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัย จึงจะยุติเรื่องได้... ประกอบกับตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๑๙ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ก.พ. ได้กำหนดวิธีการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ซึ่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๑๐๒ วรรคหนึ่งและวรรคสอง บัญญัติเป็นหลักการไว้ว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง

ศาลปกครองสูงสุด
- 7 พ.ค. 2558
ศาลปกครอง

/ให้ดำเนินการ...

ให้ดำเนินการสอบสวนเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรมตามวิธีการที่ผู้บังคับบัญชาเห็นสมควร จากบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า การดำเนินการทางวินัยกับลูกจ้างประจำของส่วนราชการ กรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการตามวิธีการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่เห็นสมควร ซึ่งผู้บังคับบัญชาจะสอบสวนเองหรือมอบหมายให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา หรือแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนแทนก็ได้ โดยการสอบสวนดังกล่าวข้างต้น ไม่อยู่ในบังคับที่จะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนและไม่จำต้องดำเนินการสอบสวนตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา แต่ถ้าเป็นกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุจะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อดำเนินการสอบสวนเท่านั้น อย่างไรก็ตาม เงื่อนไขอันเป็นสาระสำคัญตามที่กำหนดในข้อ ๕๐ ของระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๗ ไม่ว่าจะเป็นการสอบสวนในกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงหรือกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็คือ จะต้องมีการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบเพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาได้มีโอกาสชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา เมื่อได้ดำเนินการแล้ว ถ้าฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัย ก็ให้ดำเนินการตามข้อ ๕๑ หรือข้อ ๕๒ แล้วแต่กรณี ถ้ายังฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัย จึงจะยุติเรื่องได้ คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๔๙ นายประยุทธ วีรทองประเสริฐ ซึ่งเป็นผู้ควบคุมการปล่อยรถยนต์ได้มอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีขับรถยนต์พาเจ้าหน้าที่กองแผนงาน สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ไปปฏิบัติราชการ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ยอมไป นายประยุทธจึงมีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงเหตุผลกรณีดังกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษร แต่ผู้ฟ้องคดีก็ไม่ได้ชี้แจงเหตุผลที่ไม่ไปปฏิบัติราชการเป็นลายลักษณ์อักษรตามที่นายประยุทธได้มีหนังสือแจ้ง และในช่วงบ่ายวันเดียวกัน ผู้ฟ้องคดีได้เข้าไปที่ห้องทำงาน งานยานพาหนะ สำนักงานเลขานุการกรม และได้ต่อว่านายประยุทธด้วยถ้อยคำไม่สุภาพ ต่อหน้าผู้ร่วมปฏิบัติงานในห้องยานพาหนะ นายประยุทธจึงรายงานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ กรณีจึงเห็นได้ว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว เข้าข่ายเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง จึงเป็นอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีที่จะดำเนินการตามวิธีการที่เห็นสมควรเพื่อให้ได้ความจริง

ศาลปกครองสูงสุด
- 7 พ.ค. 2558
ศาลปกครอง

/และความยุติธรรม...

และความยุติธรรมโดยไม่ชักช้า ทั้งนี้ ตามข้อ ๕๐ ของระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๗ แม้ว่าการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดีกรณีนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งสำนักงานเลขานุการกรม ที่ ๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรง เพื่อดำเนินการสอบสวนทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีก็ตาม แต่ก็มิใช่ขั้นตอนและวิธีการอันเป็นสาระสำคัญสำหรับการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดี แม้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วมีคำสั่งแต่งตั้งนายปรีชา ลิ้มถวิล ตำแหน่ง นิติกร ๗ ว นางสาวใฝ่ฝัน บุญรังศรี ตำแหน่งนิติกร ๕ เพื่อดำเนินการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดีโดยไม่มีอำนาจก็ตาม แต่ก็ได้แต่งตั้งนายณรงค์ฤทธิ์ วิมลมุกข์ ตำแหน่งนักวิชาการประชาสัมพันธ์ ๖ว ซึ่งสังกัดสำนักงานเลขานุการกรมเป็นกรรมการสอบสวนด้วย ก็ไม่ทำให้คำสั่งแต่งตั้งกรรมการสอบสวนเสียไปทั้งหมด เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่จำต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามที่กำหนดไว้ในกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐)ฯ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา และเมื่อไม่ปรากฏว่านายปรีชาและนางสาวใฝ่ฝัน หรือผู้บังคับบัญชาของบุคคลทั้งสองได้โต้แย้งคำสั่งดังกล่าว กรณีจึงถือได้ว่านายปรีชาและนาวสาวใฝ่ฝันสมัครใจเข้าช่วยเหลืองานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อีกทั้งบุคคลทั้งสองดำรงตำแหน่งนิติกร จึงเป็นผู้มีความรู้ทางด้านกฎหมายมาเป็นกรรมการสอบสวน รวบรวมข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน เพื่อประกอบการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ จึงถือได้ว่าเป็นวิธีการสอบสวนซึ่งมีหลักเกณฑ์ที่ประกันความเป็นธรรมให้แก่ผู้ฟ้องคดีมากยิ่งขึ้นและถือเป็นวิธีการสอบสวนตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นสมควรแล้ว นอกจากนี้ ตามข้อ ๕๑ วรรคสาม ของระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๗ กำหนดว่า การลงโทษตามข้อนี้ ผู้บังคับบัญชาใดจะมีอำนาจสั่งลงโทษลูกจ้างประจำผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาในสถานโทษและอัตราโทษใดได้เพียงใด ให้เป็นไปตามที่กระทรวงการคลังกำหนด ซึ่งกระทรวงการคลังได้มีหนังสือ ด่วนมากที่ กค ๐๕๒๗.๖/ว ๕ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๓๙ กำหนดให้เลขานุการกรม ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของลูกจ้างประจำผู้กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงมีอำนาจลงโทษภาคทัณฑ์หรือตัดค่าจ้างครั้งหนึ่งไม่เกินร้อยละ ๕ และเป็นเวลาไม่เกินหนึ่งเดือน ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นผู้มีอำนาจออกคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีได้ ทั้งนี้ ตามข้อ ๕๑ ของระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๗ ประกอบกับหนังสือ

ศาลปกครองสูงสุด
- 7 พ.ค. 2558
ศาลปกครอง

/กระทรวงการคลัง...

กระทรวงการคลัง ด่วนมาก ที่ กค ๐๕๒๗.๖/ว ๕ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๓๙ ที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ใช่ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและออกคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี นั้น จึงฟังไม่ขึ้น

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีต่อไปว่า การดำเนินการสอบสวนก่อนมีคำสั่งลงโทษวินัยผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการตามขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนดไว้ หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า เมื่อคดีนี้ ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง กรณีถูกกล่าวหาว่าไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายและใช้ถ้อยคำที่ไม่สุภาพต่อนายประยุทธ วีรทองประเสริฐ ซึ่งเป็นผู้ควบคุมการปล่อยรถยนต์ โดยที่เงื่อนไขอันเป็นสาระสำคัญในการดำเนินการทางวินัยกรณีดังกล่าว ข้อ ๕๐ วรรคสอง ของระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๗ กำหนดให้ดำเนินการตามวิธีการที่ผู้บังคับบัญชาเห็นสมควร ถ้าเป็นกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน และในการสอบสวน ต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยจะระบุหรือไม่ระบุพยานก็ได้ ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา ดังนั้น วิธีการเกี่ยวกับการสอบสวนเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรม จึงไม่จำต้องเป็นไปตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ทั้งนี้ตามข้อ ๕๐ วรรคสี่ ของระเบียบกระทรวงการคลังฉบับดังกล่าว ตามที่ผู้ฟ้องคดีได้กล่าวอ้างในอุทธรณ์แต่อย่างใด เมื่อคดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ในการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนได้มีบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นลายลักษณ์อักษรตลอดจนอ้างพยานหลักฐานหรือนำสืบพยานหลักฐานแก้ข้อกล่าวหาได้ โดยให้ทำเป็นหนังสือชี้แจงมายังคณะกรรมการสอบสวนภายในวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๐ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ลงชื่อรับทราบข้อกล่าวหาดังกล่าวเมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๐แล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๐ เรื่อง ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรง โดยชี้แจงข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายว่าคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนไม่ได้แต่งตั้งโดยผู้มีอำนาจสั่งบรรจุ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้เป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผู้ฟ้องคดีเคยถูกลงโทษแล้วและอยู่ในระหว่างอุทธรณ์ รวมทั้งโต้แย้งว่า

ศาลปกครองสูงสุด
- 7 พ.ค. 2558
ศาลปกครองสูงสุด

/การแจ้งข้อกล่าวหา...

การแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ไม่ได้ระบุเวลาในการกระทำที่อ้างว่าเป็นความผิดและเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตามมาตราใด รวมทั้งได้ขอสงวนสิทธิที่จะให้ถ้อยคำเพิ่มเติม ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนจึงได้แจ้งบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๐ โดยคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้วว่า เมื่อวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๔๙ เวลาประมาณ ๑๓.๓๐ นาฬิกา ถึงเวลา ๑๔.๓๐ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีได้เข้าไปที่ห้องทำงาน งานยานพาหนะและสถานที่ สำนักงานเลขานุการกรม โดยตรงไปที่โต๊ะทำงานของนายประยุทธ วีรทองประเสริฐ และได้ชี้หน้านายประยุทธ พร้อมกล่าวว่า “คุณเป็นศัตรูกับผม ใหญ่กว่านี้ ก็ชนมาแล้ว คุณต้องเจอกับผม เมื่อไหร่ก็ได้” โดยได้กระทำต่อหน้าเจ้าหน้าที่ซึ่งทำงานอยู่ในห้องงานยานพาหนะและสถานที่ ซึ่งการใช้วาจาและแสดงกิริยาก้าวร้าวต่อนายประยุทธ เป็นการไม่สุภาพเรียบร้อย ไม่รักษาความสามัคคีต่อผู้ร่วมปฏิบัติราชการ เป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามข้อ ๒๘ ประกอบข้อ ๔๑ ของระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ได้แก่ พนักงานขับรถยนต์ของสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมและเจ้าหน้าที่ประจำห้องยานพาหนะและสถานที่ รวมทั้งได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเป็นลายลักษณ์อักษร ตลอดจนอ้างพยานหลักฐานแก้ข้อกล่าวหา หรือหากประสงค์จะอ้างผู้ใดเป็นพยาน หรือให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกมาสอบสวน ให้ทำเป็นหนังสือชี้แจงมายังคณะกรรมการสอบสวนภายในวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๐ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับทราบแล้วเมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๐ และได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๐ ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงโต้แย้งว่าคณะกรรมการสอบสวนยังไม่ได้แสดงเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการร้องเรียนกล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่าได้มีการร้องเรียนกล่าวหาผู้ฟ้องคดีโดยใคร เมื่อไร อย่างไร และไม่รวบรวมพยานหลักฐานเท่าที่มีให้ผู้ฟ้องคดี เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏตามรายงานการสอบสวนว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาหรือขอให้ถ้อยคำหรือขอนำสืบแก้ข้อกล่าวหาในกรณีดังกล่าว กรณีจึงเห็นได้ว่าคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้วว่าผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย กรณีใช้วาจาและแสดงกิริยาก้าวร้าวต่อนายประยุทธ เมื่อวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๔๙ เวลาประมาณ ๑๓.๓๐ นาฬิกา

ศาลปกครองสูงสุด
- 7 พ.ค. 2558
ศาลปกครองสูงสุด

/ถึงเวลา...

ถึงเวลา ๑๔.๓๐ นาฬิกา ที่ห้องทำงาน งานยานพาหนะและสถานที่ สำนักงานเลขานุการกรม ซึ่งหากผู้ฟ้องคดีมีข้อสงสัยหรือข้อขัดข้องในการจัดเตรียมเอกสารหลักฐานและพยานบุคคล เพื่อนำสืบแก้ข้อกล่าวหาเพื่อพิสูจน์ว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา ผู้ฟ้องคดีก็สามารถแจ้งเหตุขัดข้องให้คณะกรรมการสอบสวนทราบได้ โดยที่คณะกรรมการสอบสวนไม่จำต้องแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีมาพบเพื่อแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาอีก กรณีจึงถือได้ว่าคณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหาโดยที่ผู้ฟ้องคดีไม่หลงประเด็นต่อสู้และเป็นการให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้ใช้สิทธิโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนเพื่อนำสืบแก้ข้อกล่าวหาตามที่มาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และข้อ ๕๐ วรรคสอง ของระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๗ ประกอบกับแนวทางปฏิบัติตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว ๑๙ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ดังนั้น การสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดีก่อนออกคำสั่งลงโทษวินัยผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้ดำเนินการตามขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว ตามที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดีไม่เป็นไปตามขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนดนั้น จึงฟังไม่ขึ้น

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีได้แจ้งความประสงค์ขอเข้าแถลงด้วยวาจาต่อที่ประชุมผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไว้ในคำอุทธรณ์แล้ว และเมื่อถึงเวลาที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะประชุมผู้ฟ้องคดีก็ได้ไปรอที่หน้าห้องประชุม แต่กลับไม่มีเจ้าหน้าที่มาเรียกหรือมาติดต่อให้ผู้ฟ้องคดีเข้าไปแถลงด้วยวาจาต่อที่ประชุมผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คงให้แต่เพียงฝ่ายผู้ออกคำสั่งเข้าชี้แจงเท่านั้น จึงไม่เป็นธรรมกับผู้ฟ้องคดีและขัดกับหลักการรับฟังความทั้งสองฝ่ายนั้น พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ในการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถือเป็นการทบทวนคำสั่งลงโทษลูกจ้างประจำ ซึ่งโดยหลักแล้ว จะต้องพิจารณาจากสำนวนการสอบสวน และหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่าข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานต่างๆ จากสำนวนการสอบสวนครบถ้วนและมีการเปิดโอกาสให้ลูกจ้างประจำผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสได้โต้แย้งแสดงพยานหลักฐานแล้ว ในชั้นการพิจารณาอุทธรณ์ จึงไม่จำต้องเปิดโอกาสให้ลูกจ้างประจำผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงข้อเท็จจริงหรือโต้แย้งแสดงหลักฐานอีก ซึ่งกระทรวงการคลังได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๕๒๗.๖/ว ๕๐ ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๔๑

ศาลปกครองสูงสุด
- 7 พ.ค. 2558
ศาลปกครองสูงสุด

/กำหนด...

การกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการอุทธรณ์และการพิจารณาโทษของลูกจ้างประจำตามบทบัญญัติดังกล่าวดังกล่าวดังต่อไปนี้ ข้อ ๑ วรรคสาม กำหนดว่า ในการอุทธรณ์ถ้าผู้อุทธรณ์ประสงค์จะแถลงการณ์ด้วยวาจาในชั้นการพิจารณาของ อ.ก.พ. จังหวัด อ.ก.พ. กรม อ.ก.พ.กระทรวง แล้วแต่กรณี ให้แสดงความประสงค์ไว้ในหนังสืออุทธรณ์ หรือจะทำเป็นหนังสือต่างหากก็ได้ แต่ต้องยื่นหรือส่งหนังสือขอแถลงการณ์ด้วยวาจานั้น ต่อ อ.ก.พ. โดยตรงภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ยื่นหรือส่งหนังสืออุทธรณ์ก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาหนังสือดังกล่าวประกอบกับข้อ ๑๒ วรรคสอง ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๖ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการอุทธรณ์ ที่กำหนดว่า ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ขอแถลงการณ์ด้วยวาจา หาก อ.ก.พ. พิจารณาแล้วเห็นว่า การแถลงการณ์ด้วยวาจาไม่จำเป็นแก่การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ จะให้งดการแถลงการณ์ด้วยวาจาก็ได้ กรณีจึงเห็นได้ว่า ตามแนวปฏิบัติดังกล่าวเป็นเพียงการให้ อ.ก.พ. ได้ใช้ดุลพินิจที่จะอนุญาตให้ผู้อุทธรณ์แถลงการณ์ด้วยวาจา หรือไม่ก็ได้ เมื่อคดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า สำนักบริหารงานบุคคลได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีจัดเตรียมเอกสารหลักฐานประกอบการอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเพื่อนำเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณา อีกทั้งยังแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบด้วยว่าการเข้าร่วมชี้แจงเป็นดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ การที่ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ตามคำสั่งสำนักงานเลขานุการกรม ที่ ๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๐ ต่อประธาน อ.ก.พ. สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม โดยระบุไว้ด้วยว่าจะขอใช้สิทธิแถลงการณ์ด้วยวาจาต่อที่ประชุมผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นั้น แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้ให้ผู้ฟ้องคดีเข้าแถลงการณ์ด้วยวาจา จึงเท่ากับเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่าการแถลงการณ์ด้วยวาจาของผู้ฟ้องคดีไม่จำเป็นแก่การพิจารณาอุทธรณ์ ประกอบกับผู้ฟ้องคดีโต้แย้งแต่เพียงว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่เปิดโอกาสให้แถลงการณ์ด้วยวาจาโดยไม่ได้แสดงเหตุผลให้เป็นที่ประจักษ์ว่าหากตนได้มีโอกาสแถลงการณ์ด้วยวาจาแล้ว จะมีพยานหลักฐานอื่นใดที่แตกต่างไปจากรายงานการสอบสวนที่จะทำให้ข้อเท็จจริงที่คณะกรรมการสอบสวนได้พิจารณาแล้วเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ ประกอบกับเมื่อพิจารณารายงานการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ แล้ว ก็ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือหรือมีการส่งเอกสารหลักฐานเพิ่มเติมเพื่อประกอบการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

ศาลปกครองสูงสุด
- 7 พ.ค. 2558
ศาลปกครองสูงสุด

/ซึ่งหาก...

ซึ่งหากผู้ฟ้องคดีประสงค์จะขอเข้าชี้แจงด้วยวาจาต่อที่ประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามที่กล่าวอ้าง เมื่อผู้ฟ้องคดีไปรอที่หน้าห้องประชุมแล้ว ก็ต้องแจ้งให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องทราบ เพื่อที่เจ้าหน้าที่จะได้นำเสนอให้ที่ประชุมผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบและพิจารณาว่าจะให้ผู้ฟ้องคดีเข้าชี้แจงต่อที่ประชุมหรือไม่ แต่ผู้ฟ้องคดีก็ไม่ดำเนินการเช่นว่านั้น การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างในอุทธรณ์ว่าได้ไปรอที่หน้าห้องประชุม แต่ไม่มีเจ้าหน้าที่มาเรียกหรือมาติดต่อให้ผู้ฟ้องคดีเข้าไปแถลงด้วยวาจาต่อที่ประชุมผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นั้น จึงไม่อาจรับฟังได้ นอกจากนี้หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่าในแถลงการณ์ด้วยวาจาของผู้ฟ้องคดีไม่จำเป็นแก่การพิจารณาอุทธรณ์หรือเห็นว่ามีข้อเท็จจริงเพียงพอ ก็สามารถมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ได้โดยไม่ต้องให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงเพิ่มเติมได้ กรณีจึงถือได้ว่า ในการพิจารณาอุทธรณ์ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้ทราบข้อเท็จจริงและให้โอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐาน การพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุดไม่ได้โต้แย้งว่าผู้ฟ้องคดีมิได้ใช้วาจาและแสดงกิริยาก้าวร้าวต่อนายประยุทธ กรณีจึงรับฟังเป็นที่ยุติตามที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีใช้วาจาและแสดงกิริยาก้าวร้าวต่อนายประยุทธจริง แม้ว่าผู้ฟ้องคดีจะโต้แย้งว่าคำสั่งมอบหมายให้นายประยุทธปฏิบัติหน้าที่ผู้ช่วยหัวหน้างานยานพาหนะ เป็นการออกคำสั่งย้อนหลังหรือเป็นการออกคำสั่งโดยผู้ซึ่งไม่มีอำนาจ นายประยุทธจึงไม่ใช่ผู้ร่วมปฏิบัติงานกับผู้ฟ้องคดีก็ตาม แต่เมื่อทั้งผู้ฟ้องคดีและนายประยุทธได้ถูกตัดโอนมาสังกัดสำนักงานเลขานุการกรม ตามคำสั่งสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ที่ ๖๖๓/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๘ จึงต้องถือว่าผู้ฟ้องคดีและนายประยุทธเป็นผู้ร่วมปฏิบัติราชการในสังกัดเดียวกัน เมื่อปรากฏพยานหลักฐานว่าผู้ฟ้องคดีใช้วาจาและแสดงกิริยาก้าวร้าวต่อนายประยุทธ การกระทำดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการแสดงกิริยาไม่สุภาพและไม่รักษาความสามัคคีต่อผู้ร่วมปฏิบัติราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามข้อ ๔๑ ของระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๗ และการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีในขณะนั้น จึงมีอำนาจสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีได้ตามข้อ ๕๑ ของระเบียบดังกล่าว ประกอบกับหนังสือกระทรวงการคลัง ด่วนมาก ที่ กค ๐๕๒๗.๖/๗๕ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๓๙ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานเลขานุการกรม

ศาลปกครองสูงสุด
- 7 พ.ค. 2558
ศาลปกครองสูงสุด

ที่ ๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๐ ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้น

ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษายกฟ้องของผู้ฟ้องคดี ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

พิพากษายืน

นายชาญชัย แสวงศักดิ์ ชาญชัย แสวงศักดิ์ ตุลาการเจ้าของสำนวนและ
รองประธานศาลปกครองสูงสุด ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายนพดล เฮงเจริญ ตุลาการองค์คณะ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายสมรรถชัย วิศาลาภรณ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายประวิตร บุญเทียม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมชัย วัฒนการุณ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายอนุพงศ์ สุขเกษม

ศาลปกครองสูงสุด
- 7 พ.ค. 2558
ศาลปกครองสูงสุด